*Cezarina Adamescu*

# *Cântecul Cezarei într-o sumă*
# *de ipostasuri*

Editura ARIONDA

Desen copertă: Angela CIOLTAN-ZAINEA


----------------------------------------------------------

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ADAMESCU, CEZARINA

**Cântecul Cezarei într-o sumă de ipostasuri/**

**Cezarina Adamescu – Galați: Arionda, 2007**

**ISBN: 978-973-8349-33-9**

**821.135.l-1**

----------------------------------------------------------

„Ce rău poate face unul celui care iubeşte? Iubeşte şi nu vei putea să faci decât bine.”

-Sfântul Augustin-

1.

Cezara?
Unde am auzit eu numele acesta?
A… era un tânâr monah, Ieronim, căruia îi intrase în sânge.
Cezara e o zi de luni obişnuită.
Zi de după Înviere,
De după naştere
    Şi până după moarte…

2.

Cezara e ziua căderii din Rai.
E ziua jindului întrupat într-un măr,
E ziua şarpelui casei.
Ea râde cu şarpele încolăcit pe grumaz
Ca femeia la circ.
Şarpele e amorțit, sedat, plictisit de aplauze,
Ieşit la pensie,
Cu pielea crăpată pe alocuri,
Cu veninul scurs în paharul îmblânzitoarei.
Îi e rudă, şarpele după chip
Şi după sângele rece.

3.

Cezara nu-i decât amăgire.
Ea frământă colaci de cuvinte.
Maiaua cuvintelor ei dă pe afară frământătura.
Se revarsă din copaie, face bulbuci de aer,
Clipoceşte,
        Apoi dă înapoi ca o meduză
Atinsă de piciorul de lemn al comis-voiajorului
Care vinde furnici roşii şi furnici negre
Şi organizează lupte între muşuroaie rivale,
Apoi le aruncă reginele
Să le devore trântorii,
Să le crească pupele, coconii,
până când fluturii părăsesc crisalidele.

4.

Cezara sparge o lacrimă
Cu securea păcii
O crapă drept în moalele sării
Şi se scaldă-n leşia
        Scursă din nori
Până devine pasăre colibri….

5.

N-a vrut să vină pe lume Cezara.
Refuza să vadă lumina.
Îi era bine în lichidul acela călduț, hrănitor,
Dulceag-amărui
Plin de miresme.
Până la urmă s-a înduplecat,
Din pricina vaierelor
Dar nici acum nu ştie precis
Dacă nu era mai profitabil
Să  mai fi rămas acolo o vreme,
O viață.

6.

Cezara nu-şi mai are toate mințile,
Şi le-a pierdut pe parcurs
Pe la rânduri, pe la redacții şi edituri,
Printre unionişti blazați şi corupți,
Sastisiți de  lipsa de haruri.
Ea şi-a dat şi cămaşa de pe trup
Pentru rândurile acestea,
Deşi nimeni nu i le cere,
Nimeni nu i le vrea,
        Nimeni nu-ntreabă,
Nu strigă, nu plânge,
        Nu se sinchiseşte de ele.

7.

Cezara e întruchiparea zădărniciei,
Ea nici n-a vrut să vină pe lume,
Aşa cum am spus,
Dar au silit-o cu bisturiul.
24 de copci verticale le-au trebuit
medicilor să repare, să astupe prăpastia,
golul umplut cu sângele mamei.
De două ori, 24 de copci şi o inundație roşie.
Laptele ei a fost sângele mamei.
Sângele ei era apă şi lapte.
Şi-n timp ce sugea ea cu sughițuri
A venit o doamnă în mâini cu o coasă.
Un an a stat lângă ea, pândindu-i respirarea,
Secerându-i gesturile şi gângurelile din faşă
De cum se mişca o împungea între coaste…

8.

Cezara era o nălucă.
Maică-sa nu-i stingea de la cap lumânarea.
Îi făcuse rochițe de moarte
Şi le păstra în noptiera rezervei.
Când mama nu mai trăgea nici o nădejde
Maica Domnului i s-a arătat
Şi i-a dat buruienile,
Ierburile de tămăduit.
Numaidecât a plecat şi

Doamna în negru cu coasa…

9.

Cezara s-a înfiripat ca din duh,
De parcă atunci se născuse.
A scos un urlet de glorie
Şi de biruință.
ființa aceea firavă
a plesnit moartea peste față,
a îngenuncheat-o.
Primul ei cuvânt – strigătul vieții.
Mai că şi-a omorât mama la naştere.
Cezara, născută din moarte.
Viața ei – o luptă continuă.
Nu întotdeauna binele iese biruitor.
Dar numele ei de botez este Victoria.
Ea s-a botezat în apa victoriei.
Trebuia să răzbată.
Precum scorpionul cu veninul în coadă.
Cu laptele-venin în artere şi vene.
Cu sângele galben-verzui,
Azvârlită în viață să lupte,
Ca-ntr-un bazin cu apă prea rece,
Ca-ntr-un acvariu imens cu peşti răpitori,
Fără alge…

10.

Nisipul doar. El i-a fost acoperământ
Şi cetate de refugiu. În el s-a ascuns
Precum struțul.
Doar vârful cozii afară, gonind profitorii.
Nisip pe pleoape, în nări, pe limbă, în beregată.
Nisip pe inimă, în bronhii, nisip la rinichi pe ficat

Şi pe rânză. Nisip în sânge. Nisip în fiere-
Nisip în cuvinte.
Pretutindeni nisip. Nici o fărâmă de stâncă.
Atunci, cum să clădeşti un edificiu?
Cum zidea ceva, cum venea apa.
Până şi podul de piatră s-a dărâmat.
Până şi copacii, cu frunzele rare,
Smulşi de furtună.
Doar cu pietrele din inimă
A putut construi adăpost pentru noapte.

11.

A arvunit moartea Cezara.
S-a dat danie morții încă din naştere.
Prețul ei au fost aceste cuvinte.
Un preț ridicol de mic, nesolvabil.
Numai aşa credea ea, că va rămâne.
Că nu i se vor şterge, până şi urmele.

12.

Cuvinte scrise pe cer, pe stâncă,
Pe frunze, pe valuri.
Scrise pe albastru, scrise pe nori,
Pe coperte de cărți,
Scrise-n dureri înăbuşite ori dimpotrivă, acute.
Scrise în lipsuri, scrise pe altar, pe cruce,
Scrise pe Lumina de început,
Scrise la lumânare.
Dar aşa credea ea că se poate trăi,

Scrijelând cuvinte.
Fie şi pe morminte.
Dar ce sunt aceste cuvinte?

13.

Sunt prietenii ei, părinții şi fratele,
Morți, plânşi, îngropați,
Cei care au uitat că ea mai există,
Cei care au uitat că n-au cunoscut-o,
Cei care uită.
Ea tace acum, dar cuvintele ei strigă.
Strigă-n pustiu,
Îşi cer drepturi legitime.

14.

De ce ne-ai născut, dacă nu ne scoți la lumină?
Nu suntem prunci avortați, suntem vii,
Lasă-ne slobode. Strigă-ne pe numele mic.
Urlă-ne din bojoci, din rărunchi, din viscere,
Luptă pentru viața noastră, ce naiba!
Doar ele te-au costat viața.
Să coste viața atât de puțin?
Tace-ne, suspină-ne,
Plânge-ne de regăsire.
Suntem ale tale, dar vrem să ajungem
Sub privirile celor care mai prețuiesc puritatea.
Umple-ți gura cu noi,
Şi leapădă-ne printre file.
Apoi, scuipă-ne împotriva vântului…

15.

Cuvintele se revoltă. O muşcă.
O strâng de beregată. O apasă pe piept.
Îi strâng ca un cerc de foc, tâmplele.
O duşmănesc. O iubesc. O ignoră.
Cezara le binecuvântează şi le trimite
Perechi, în cele patru vânturi.
Acum e golită. E un cub de tăcere.
Viața ei s-a sfârşit o dată cu naşterea.

16.

Cezara s-a mutat aproape de cer.
A străbătut 144 de trepte.
Cezarei tare-i mai place-n văzduh,
umăr la umăr cu  păsările.
Ea îi priveşte pe toți pe deasupra
Și doar câțiva sunt mai presus decât dânsa.
De mică iubea înălțimile.
Îşi făcea case-n copaci şi pe casă.
Podurile erau tărâmurile ei fermecate.
Le căuta ascunzişurile,
Acolo era ea acasă.

17.

Odată s-a suit pe cupola Bazilicii San Pietro.
Erau atâtea trepte în serpentină
Că şi-a lăsat acolo o parte din duh.
De sus, de pe terasa cupolei a văzut Tibrul
Şi Roma şi grădinile Vaticane.
A văzut Bazilica din Lateran
Şi Santa Maria degli Angeli.
A văzut cele 400 de biserici ale oraşului sfânt.
În piață oamenii mişunau furnicar
Şi doar obeliscul părea
O suliță înfiptă cu vârful în sus
De parcă voia să împungă azurul.
Până şi Papa era mic de acolo.
El, uriaşul, vicarul lui Cristos pe pământ,
Cel ce paşte oițele şi mieluşeii.
O pată mişcătoare şi albă,
Ca un fulg dintr-o aripă de înger.

18.

Cezara e un amestec ciudat de bine şi rău.
Când şi când unul câştigă
Pentru o vreme, apoi iar se amestecă,
În creuzetul de carne şi sânge,
De spirit binecuvântat de Lumină…

19.

Nimeni, în afară de Dumnezeu n-a strigat-o
Cezara, Cezara, Cezara…
Nimeni nu i-a şoptit numele la ureche.
Ar fi păşit pe jăratic, pe spuza încinsă,
Dacă s-ar fi auzit chemată pe nume.
Frații ei îi spuneau **fata**.
Tatăl ei o chema : Eva.
Mama ei îi şoptea : Cezarinica.
Aşa că ea se chema singură
În toate limbile oamenilor
Dar şi ale viețuitoarelor.
Şi tot ea răspundea : „Eu sunt, iată-mă!”
Se prezenta sieşi în fel şi chip,
Dar nu era mulțumită de asta.
Aştepta altă voce.
O voce distinctă.
O voce puternică, fermă,
Neasemuită.
O voce, un semn, o ciocănitură
În cercevelele minții.
O palpitație izbind pereții
Celor patru încăperi ale sinelui,
Cu uşile vraişte!

20.

Cezara a fost un copil senzual,
Doritor de tandrețe.
Orice atingere o făcea să tresară,

Să se-nfioare.
Orice oricire o țintuia drept în suflet.
Orice mângâiere îi scrijela simțurile.
A înfățat să se înfrâneze,
Să-şi mortifice trupul până aproape
De neființă.

Pe piatra ei tombală ar trebui să stea scris :
„A iubit mult şi a fost iubită puțin.
Cine n-a rămas lângă ea, n-a meritat-o”.

21.

Şi-acuma iubeşte Cezara.
Pentru ea viața nu are sens fără dragoste.
Iubirea e pentru Cezara
**Temei de rămânere.**

22.

Cezara e o femeie destul de răscoaptă.
De fapt, e aproape bătrână.
Cuvântul o sperie, aşa cum toată viața
Au speriat-o întunericul, treptele, frigul,
Necunoscutul.
Vârsta şi slăbiciunile trupeşti o fac vulnerabilă.
De cele mai multe ori
Ea cade în hăul depresiei.
Din copilărie suferă de splin,
De boala urâtului. De boala lui Du-că-se  pe pustiu.
Boala începe dimineața, de cum face ochi.

Îşi recheamă motivele pentru care ar trebui
Să se trezească.
Nu prea are multe, iar motivațiile sunt atât de subțiri,
De neînsemnate, aproape ireale.
Iarăşi o ia de la capăt cu amețelile,
spaimele, oboseala, durerile,
toate slăbiciunile, de fapt maladiile sufletului.
Nu ştie care îi e mai bolnav,
Trupul ori spiritul.
Ambele au nevoie de terapie şi nu de una oarecare,
Ci de terapie intensivă prin dragoste.
De revizie, de reparație capitală, întocmai
Ca o maşinărie ruginită.

23.

Cezara se despoaie acum în fața voastră.
Nu prea are ce arăta.
Ea, pudica, rămâne cu ruşinea imensă
De a-şi fi arătat goliciunea
Ochilor străini, indiferenți, sarcastici,
Răutăcioşi, curioşi, prea puțin amabili,
Căci ce-a mai rămas din ea, seamănă
Foarte puțin cu Cezara de altădată…
Şi totuşi, continuă acest exercițiu sublim
De goliciune totală.

24.

Cezara trăieşte altundeva.
Lumea ei nu e cu totul reală.

Nici ea nu e tocmai reală.
E o închipuire.
Se inventează mereu şi se reinventează.
Cuvintele sunt aliatele ei credincioase.
Poate construi din ele aproape orice,
chiar şi casa mult visată,
chiar şi un pod între oameni,
chiar şi un curcubeu pe care să urce
să înalțe zmee, ca în copilărie.

25.

Zilele ei sunt cam la fel.
Rareori o întâmplare neobişnuită,
Care-i nivelează ridurile.
Aceeaşi aşteptare, aceeaşi pândă nervoasă
Cu ochii pe telefon,
Aceeaşi lipsă de noimă, silnicie pentru cele din jur,
Şi în cele din urmă, o imensă blazare.
„A mai trecut un anotimp, un an, un timp”.
Timpul – prieten şi duşman, lucrează
Pentru ea şi împotrivă-i.
Cât? Domnul ştie.

26.

Nu „un regat pentru un cal” – ar da Cezara.
Ci pentru o strângere de mână.
Pentru o privire sinceră-n ochi,
Pentru o mângâiere.

Cine să aibă nevoie însă,
Grăbiți şi importanți cum sunt toți,
Să ajungă Timpul din urmă?

27.

Uneori o apucă o revoltă sălbatică.
Îi boscorodeşte în gând pe toți uitucii,
Uitații şi necunoscuții.
N-are nevoie de nimeni.
N-are nevoie de nimeni?
Dar nimeni, chiar nimeni
Nu are nevoie de dânsa?

28.

Cezara trăieşte viețile altora.
Dintotdeauna. I-a plăcut să se transpună.
Să joace roluri. Să se pună în scenă.
Să se aşeze-n lumină.
Viața ei, de fapt, aproape că nici nu există.
Viața ei e un rol.
Viața ei e un surogat, un aditiv, un colorant sintetic.
E ca o cămaşă străină.
Prea strâmtă, plesneşte, se crapă, e veşnic
Descusută, îi împiedică mişcările,
O sufocă.

29.

Nu jinduieşte nimic de la alţii.
Vrea doar să le trăiască simţămintele.
Imposibil. Deşi se aşază comod în locul lor,
Ca-ntr-un şezlong, sub umbrelă, vara, pe plajă.
Briza mării îi intră în nările fremătânde.
Nisipul fin, cu gloanţele lui minuscule,
O loveşte-n obraz, pe mâini, pe gât,
Pe sâni, peste tot corpul. E fierbinte,
Răcoros, şfichiuitor, măzărat, sâcâitor, necesar.
Dar Cezara poate trăi orice.
Poate trăi chiar şi moartea.

30.

Cezara are acest defect. Se poate îndrăgosti de orice.
Chiar şi de furnicile din bucătărie
Care merg în şirag spre nu ştiu unde.
Ea are doi căţeluşi, un radio absolut necesar şi
Sute de manuscrise.
E stăpână pe un regat de cuvinte.
Împărăteasă pe un imperiu de hârtie,
Fie sub formă de cărţi, de dosare, de reviste, ziare,
Pliante, foi simple. Terfeloage.
Astea-a averile ei nedeclarate.
Diamantele ei atârnate pe dinăuntru.
Bobiţele de rozariu pe care le prefiră
De câte ori îşi aduce aminte.

31.

Cezara îşi ascultă atent bătăile inimii.
Azi a urcat 288 de trepte,
Disperată că-şi pierduse căţeluşii.
S-a întors asudată, cu  sarea licărindu-i
În păr, peste ochi, pe obraji, sub bărbie.
Erau la primul palier, dezorientaţi,
temători de întuneric, de scări şi de zgomote.
Dacă nu s-ar fi aşezat de nenumărate ori
Jos, pe trepte, Cezara, cu inima în batistă,
Şi-ar fi dat duhul, în 22 august curent, când
La ora 11,30 erau 31 de grade Celsius.
Cu o sacoşă cu „pietre”
În mână, doi căţei printre picioare, o carte groasă
La subsuoară pe care o aşeza sub ea,
În desele popasuri, cu un evantai în mână
Şi o sticlă cu un rest de apă clocită.
Plus, ochelarii aburiţi precum „Coca Fototeca”
Eroina unei cărţi îndrăgite.
Pe la etajul 7 s-a împiedicat de-o bicicletă
Priponită de balustradă, şi-a împrăştiat cumpărăturile,
Cartea i-a alunecat de la subsuoară, căţeluşele
Au luat drumul pe scări, în jos, speriate.
În zadar le-a strigat.
S-a dus să se schimbe, să-şi spele obrazul,
Să lase sacoşele, întorcându-se după câini
care voiau s-o zbughească afară
de teama liftierilor. Ei făceau un zgomot infernal
râdeau, tineri şi nesimţitori, plini de importanţă,
de parcă toată lumea depindea de dânşii
(şi chiar depindea o mică parte din lume)
numai de „tinereţea” lor îndeobşte.
Cezara şi-a adunat căţeii, le-a pus lesele,
i-a muştruluit, i-a pupat, s-a odihnit,
şi-a început din nou drumul Golgotei.
N-a crezut că mai poate ajunge,
ca în urmă cu 7 ani pe muntele Krizevac,
când i-a ieşit inima prin urechi
până la crucea apariţiilor, crucea care dansase,

crucea albă, acolo de unde Fecioara
transmite mesajele ei vizionarilor.

32.

Când s-a văzut la uşă, Cezarei nu i-a
Mai trebuit nimic.
Nu-i mai ajungea apa să se răcorească.
Tâmplele îi zvâcneau nebuneşte.
Pentru a suta mia oară a promis
Că o să se mute undeva, la parter.
Dar  parcă văd că ea o să-şi uite
Din nou, promisiunea.

33.

Cezara nu ştie să-şi vândă marfa.
Orice strategie de marketing îi e străină.
Ea dăruie celor care ştiu să primească.
Dăruie şi celor care nu ştiu să primească.
E adevărat că nu prea are cui,
Dar ce contează? Ideea dăruirii rămâne.
Şi are ce, încă.
Dar câți, ca şi până acum,
Vor trece pe lângă dânsa,
Orbiți de culorile țipătoare din jur,
De mărfurile care-ți sar pur şi simplu în brațe,
Silindu-te să le cumperi,
Vânzându-se cât se poate de ieftin.

34.

Cezara stă aşezată pe raft, nici măcar la vedere.
Sigur că şi acum vor trece mulți,
Fără s-o observe.
Nu-i nimic. Faraonii erau îngropați
Împreună cu bogățiile lor, cu întreaga familie,
Cu slujitori şi cu toate obiectele dragi
Din timpul vieții.
Cezara va lăsa în urmă
Doar o uşoară adiere
Din cuvintele la care a  robit toată viața.
Şi totuşi, unde va fi urma aceea?

36.

Cezara se droghează.
Drogul ei  - poezia.
Ea nu poate trăi fără droguri.
O apucă un sindrom de sevraj,
Un vertij năucitor,
Se prăbuşeşte-n spirală,
Lovindu-se, învârtindu-se…
E dependentă. Şi fără scăpare.
Fără cuvinte – capătă mal-de-vivre.
Cuvintele sunt vitaminele ei,
Terapia intensivă,
Tubul de oxigen, plasma,
Suflul vital,

37.

Cezara e locuită
De o străină.
De multe ori nu se recunoaşte.
Altcineva ia hotărâri pentru dânsa,
Altcineva simte ce simte.
Unde-i ea în acest timp, nu se ştie.
Cu prezența aceasta străină,
Cezara devine stângace.

38.

Uneori Cezara scrie versuri cu buzele.
Alteori cu inima.
Rareori cu picioarele.
De cele mai multe ori cu fâlfâiri uşoare de aripi.
Nici ei nu-i plac toate,
Dar trebuie să le scrie,
Dintr-o imperioasă nevoie de aer curat,
În pofida concitadinilor
Peste măsură de uimiți (indignați!)
Că această femeie
Care ar fi putut fi cumsecade,
Ține morțiş să moară şi să de nască din nou,

Din câteva sute de mii
De cuvinte…

## 39.

Cezara e bine zidită.
Cu ea natura a fost generoasă.
Toate erau armonioase
Şi în ea se întâlneau : lujeri, meri, nuferi,
Castane coapte, perişoare
Şi multe alte bunătăți, ca într-un corn
Al abundenței.
Cu toate acestea, pentru ea,
Acest trup e incomod, ca o temniță.
Ca o celulă de închisoare,
Cu pereții coşcoviți, cu igrasie,
Mâncată de cari şi de rugină,
Doar cu o ferestruică – şi ea zăbrelită –
Prin care pătrunde, zgârcită, lumina…
Acest trup care totuşi,
De bine de rău, îi e credincios,
Şi încă o mai slujeşte…

## 40.

În straja dimineții
Cezara uită pentru ce a venit,
Acum jumătate de veac, pe lume,
Şi crede că, de fiecare dată,
o poate lua de la început,
ca-n prima dimineață
când s-au despărțit apele de uscat

şi întunericul de lumină.

41.

Ce şi-ar dori?
O gură de nemurire.
Dincolo de dincoace,
În cealaltă viață,
Doar o gură de nemurire.
Cezara râvneşte de fapt, ceva ce nu a avut
Toată viața. Cezara râvneşte să cucerească
Cealaltă viață. Viața adevărată.
Ştie că doar cu jertfă se dobândeşte.
Jertfă de nimeni ştiută. Jertfă durută.
Jertfă de har.
Jertfă de pus pe altar.
Plină de strădanii şi lupte.
Trage de mosor până toate oasele o dor.
O doare şi sângele-n vene,
Auzul, vederea.
O doare durerea.
O dor băierele inimii blânde
Şi sângerânde
Cezara vrea să capete har.
Stăpânul harului din veşnicie
Vrea s-o păstreze vie.
Vie întru ființă duhovnicească,
Aşa Dumnezeu s-o fericească.

42.

Cezara izbucneşte în plâns fără lacrimi.
Îi clocoteşte plânsul pe dinăuntru.

Unde să te găsesc, Doamne, dacă nu întru mine?
Se întreabă Cezara, scotocind prin
Cămările sinelui.
Proviziile îi sunt pe sfârşite.
Şi n-a agonisit îndeajuns în anii dintâi
Pentru cei de pe urmă.
„Mai caută” în spune un gând,
mai sapă un ochi de fântână.
În el te vei oglindi,
Şi-ți vei afla începutul.



Anevoie le face pe toate, Cezara.
Cu trudă, cu lacrimi, cu multă sudoare.
Plăteşte un preț înzecit
Pentru orice dram de bucurie…
Dar şi darul e neprețuit.
De necuprins în balanțe.
Nici o terezie din lume
Nu-l poate cântări.
Nici un neguțător, prețui.
Cezara ar da pentru el
Şi ultima băncuță.
Câte vise n-a dat la schimb pentru el,
Câte dorințe arzânde?
Dar care urcuş e uşor spre Înviere?

Cezara n-a trăit până la 39 de ani.
Mai degrabă a viețuit; cu tot ce implică viețuirea:
Hrană, apă, somn, nevoințe fireşti,
nevinovate ori de prihană.
Până la vârsta aceea matură,
Avea o eşarfă legată pe ochi,
În permanență.
Când i-a deschis, ochii ei erau împâcliți,
Neguroşi, plini de scame.
I-a trebuit un timp până ca ochii să se limpezească.
Nici acum uneori, nu distinge clar lucrurile.
Dar a învățat să caute lumina,
Firişorul acela, mucul de candelă
Cu care să dibuie drumul.
Când priveşte peste umăr,
Întunericul o sperie groaznic.
Şi n-are decât o alternativă :
Să meargă înainte.
Prin gropi, prin hârtoape, nămeți,
Noroi, nisip fierbinte,
Ea trebuie să mărşăluiască,
Mereu înainte…

45.

Vanități! Egolatrie!
Trufie? Mândrie. Superbie.
Pe toate le-a încercat, cât i-a fost dat.
Teolog, literat, titrat, le-a inclus în apostolat.
Apostolatul iubirii, al umilinței,
Al desăvârşirii.
N-a dat înapoi nici când suferința
Era fără ogoi.
De ajuns? Prea puțin?
Crinul adesea devine un spin.

46.

Mirifică linişte!
Amintirea? O muzică ce vine
De undeva, de dincolo de orizont,
În picături imperiale de sunete.
Ieri-ul păleşte în azi
Şi înmugureşte în mâine.
Speranța – cununa de lămâiță a miresei.
Un copil cu un coltuc de cuvânt
Într-o mână, înfulecă aerul dintre litere.
Apoi se aude un scâncet.
Căci a scăpat printre dinți
Cele dintâi silabe, stropite cu rouă de duh
şi cu mirul aromitor al neprihănirii.
Un pui de vânt fugărind frunzele galbene
În vârtej şuierat, peste câmpie…
Caută joacă-n țărână,
Apoi se înalță trei şchioape
Să privească amurgul…

47.

Extrem de străină se simte
Cezara-ntre oameni, cade pe ceea lume.
Ce caută?
Lângă, în preajmă, cu, laolaltă?
Nicicând nu-şi găseşte locul,
Mărturiseşte ea unui confrate de litere.
Orizontul ei nu aici se deschide.

El are alonjă subtilă
Dincolo şi deasupra.

48.

Ah, „Imperialul” ascesta
O sfâşie lăuntric.
Răscolitele sunete – picură, picură.
Fața ei devine străvezie,
Cum străvezii sunt
Picăturile de rouă
Căzute în iarba cea crudă….

49.

Mereu intră cineva sub pielea Cezarei.
Mereu o locuieşte o altă ființă
(dez)locuind-o şi lăsându-i
un semn ca după piercing,
în nas, în buze, pe limbă, în ombilic,
un semn care nu se şterge
atât de lesne cât şi-ar dori.
Mereu îi intră iubirea sub piele
Scrijelându-i cu un bisturiu
Aluatul de suflet.

5o.

Câtă cerime!
Rosteşte Cezara cu privirea spre înălțime.
N-ai nevoie de ochi s-o pătrunzi,
Căci ea te pătrunde.
Până unde? Până unde pot razele să abunde?
Până-ți umblu sufletul gol
Ori năclăit de nămol.
N-ai unde te-ascunde pe sol.
El te găseşte
Şi parcă te prinde Cerul în cleşte.
Calci pe aer cu tălpile goale
Mii de ocale,
        Ca pe tarlale
Doar să nu-ți arunci privirile-n jos
c-atunci îți par toate pe dos…

51.

Fie şi un cuvânt rămas
O țintuieşte, o defineşte,
O subjugă, îi revendică
Libertatea spirituală.
Şi oricât ar vrea
Să nu-l bage-n seamă
Lumina lui îi răzbate pe chip,
O dă de gol,
Astfel că nu se mai poate
Privi în oglindă,
Fără să-l calce-n picioare…

52.

Ce privire avea femeia aceea!
Cheile Raiului şi ale Iadului
Şi le agăţase de urechi, atârnau greu,
Erau ca nişte proptele metalice,
Lucioase, strunjite cu grijă.
Lăcătuşul îşi dăduse multă străduinţă
Să le meşteşugească.
Cezara ar fi vrut să-i smulgă
Cheia de la lăcriţa de sus, din stânga,
Dar nu ştia cum s-o ademenească.
Până la urmă ea a găsit
O altă intrare
În paradisul cuvintelor…

53.

Nespus de mult Cezarei îi place
Să-nvârtă morile de (cu)vânt
Şi ele să-i ducă-n răscruci
Gândurile neverosimile…
Astfel prind viaţă,
Se-aşază pe acoperişuri,
Pe arbori, prin vreun ungher,
Ori chiar pe pământul bătătorit
De tălpile veacului
Ca nişte pumni de cenuşă

Din crenguțele de finic
Arse în ziua Floriilor
Şi presărați pe creştete anul următor
În semn de căință
În Miercurea Cenuşii…

54.

-Ce faci, Cezara?
O întreabă din când în când
Câte unînger.
-Învăț să zbor,
răspunde ea, şlefuindu-şi
elitrele.

55.

Cezarei îi lipseşte un urgan.
Aşa i-a spus odată un poet.
-Îți lipseşte organul fericirii.
Nu-şi aminteşte să-l fi avut vreodată.
În orice caz, dacă funcționează,
Ea nu-i simte prezența, la fel ca inimii
Până nu s-a îmbolnăvit de  tahicardie.
Dar o doare nespus lipsa acestui organ,
La fel cum doare absența piciorului

Proaspăt tăiat de la coapsă.

56.

Cezara stă cu piciorul spânzurat de spetează
Cu ochii fixați în bagdadie
Şi se gândeşte la
„Iubirea care mişcă sori şi stele”, cum
spune Dante Alighieri la finele cărții sale
„Divina Comedie”.
A iubit Cezara vreodată?
Şi mai ales, ce înseamnă iubirea?

57.

Cezara-şi ia lumea în cap.
În capul său, lumea, ca un imens furnicar,
mişună, aleargă, gesticulează,
strigă, bolboroseşte, geme sau murmură.
E un vacarm a înainte de Apocalipsă.
Toate se zbat, toate se luptă într-o
Încleştare continuă.
Prin creierul mic îi trec junghiuri,
Sinusurile sunt inflamate,
Urechile dor, dinții se clatină,

Gâtul scoate mici şuierături ascuţite.
Şi gustul acela dulceag de sânge dospit,
Rncezit, mucegăit, greu suportabil.
Pe Cezara o mănâncă gândurile de vie.
O muncesc, o sleiesc, o doboară.
Poţi lua temperatura gândurilor.
Uf! Ce zăpuşeală, ce arşiţă.
Fierb cuvintele ca într-un cazan
Sub presiune.
Venele se zbat îngroşate la tâmple.
Acum, acum se va auzi o explozie…

58.

Roada mişcării Duhului Sfânt în viaţa noastră
Este sfinţenia" – şopteşte o voce în capul Cezarei.
Cine-a vorbit?
Ştie. Poate chiar Duhul care bate, mişcând
Sufletele încotrova. După propria-i vrere.
Cum să înduplece Duhul,
Cum să-l ademenească, şi mai ales,
Cum să-l facă să o viziteze?
Să-şi facă mai întâi ordine-n sine,
În propriul sălaş, şi să-l aştepte,
Ca pe un oaspete drag,
În prag de seară…

59.

Vie şi după moarte
Vrea Cezara să fie.

În **cealaltă vreme a vieţii**,
La adormirea sa fără de moarte,
pomenită să fie printre cei drepţi şi nevoitori,
întru cele de Sus, spre slava Sfintei Treimi.
Pentru aceasta caznele sale
Nu sunt puţine,
Nici lesne de înfăptuit.
Cu mare cutremur şi frică lucrează
Pentru această nouă fiinţă
Care se va naşte din ea, la moarte
Întru veşnicia cea mult lăudată şi râvnită.
Moştenirea ei rămâne Lumina cea adevărată,
Singura avere
La care acum jinduieşte.
În rest, vremelnicie şi deşertăciune….

59.

Cezara ascultă Concertul în Re Major pentru
Două trompete şi două oboaie
de Georg Philippe Telleman
o capodoperă orchestrală.
Gândurile ei stau înfipte
În rădăcina fiinţei,
În luminişul vorbelor dulci ale mamei,
În aerul blând dinspre seară al fluviului,
Aducând mirosul de mâl, e scoici putrede
Şi de alge până la prispa casei,
Stând cu spatele spre apus şi cu
Ochiul ferestrei spre Edenul
Doldora de rumene poame,
Îndoindu-şi crengile spre ţărână…
Şi gustul de ploaie al agudelor coapte…

60.

Cezarei nu-i place să stea la vedere,
în primele bănci, unde eşti prea expus
Şi ți se măsoară toate gesturile, toate cuvintele,
Toate intențiile, până şi respirările.
Mult mai sigură este
Cu cel puțin un spate în față,
Îndărătul căruia poate să se odihnească,
Să respire în voie.
Ea a stat în banca a doua, a patra sau
În penultima bancă.
Doar când era pedepsită era adusă
În primele rânduri.
Şi chiar aşa se simțea : osândită,
Cu toți ochii fixați în ceafa sa
Şi cu privirile dascălului, urmărind-o.
Cezarei nu-i place să fie urmărită.
E stânjenită peste poate, ca un fluture
Care se zbate sub lupă
Dându-şi ultima fluturare din aripi.
Ea nu atrage atenția exact din această pricină.
Dacă totuşi e remarcată, din locul unde se află,
Atunci se bucură de recunoaştere.
Căci n-a forțat lucrurile, ci doar
O rază favorabilă i-a căzut pe obraz,
Pe o şuviță de păr, pe o pleoapă,
Ori pe buzele surâzânde.
Ca să-i tihnească, ea trebuie să stea
La o oarecare distanță,
Să-şi ia un spațiu de grație.

61.

Când cuvintele îi dau ghes,
Cezara li se supune cu umilință.
Stăpânul ei este Cuvântul cel Veşnic,
Luminător şi vindecător de orice vătămătură.
Absența Cuvântului o nelinişteşte,
Teama pune stăpânire pe dânsa,
Îi dau târcoale fantome de vis,
Iar gândurile bat darabana.
Ea are nevoie de Cuvânt ca de apă.
E bastonul ei alb, dioptriile forte
Într-o zi cenuşie, cețoasă.
Numai Cuvântul o înduplecă
Să ia în fiecare zi totul de la capăt,
Ca şi când n-ar fi prea târziu,
Ca şi când n-ar fi totul zadarnic.

62.

Din când în când Cezara îşi pierde suflul
În timp ce cuvintele îi sorb respirația.
E un transfer difuz, o entropie posibilă.
Gâfâituri, sufocări, horcăieli şuierânde,
Refac traseul respirator al cuvintelor,
În aerul cel mai liber posibil.
Pe trahee, în bronhii, resturi de sunete
Galben-orange, cu arome exotice.
Încet-încet respirația se întoarce
De unde-a plecat, iar cuvintele se fac nevăzute.
Şi totul reintră-n normal.

Dar ce-a mai rămas normal
Dintr-o stare de grație?

63.

Duzini de monştri supraviețuitori
De la ultima glaciațiune
Populează nopțile în culori purpurii,
Ale Cezarei. Semn că a crescut fierbințeala
Şi termometrul pocneşte.
Lave-n şuvoaie, mercur risipit.
Tandrețe-n averse.
Mari inundații nostalgice.
Dincotro?

64.

O singură întrevedere i-ar fi putut
Schimba Cezarei sensul ființial
Din prima jumătate de veac de la ivire.
Sau şi mai puțin.
O atingere. O privire. Un gând. O impresie.
Întârziau. Şi a trebuit să-şi continue
pelerinajul pe traseul prestabilit
până la semnul : sens unic.
După care nu mai putea privi îndărăt,
Fără să se prefacă în stâncă de sare.

65.

Ce-ar mai fi fost de făcut?
Pentru copii – prea târziu.
Pentru sfârşit  prea devreme.
Din timpul său în trei sensuri,
Prezentul o zgâlțâia de umeri,
Obligând-o să se trezească.
Săgeata zvâcnită în sus,
Căuta trupul  păsării Lyră.

66.

**Îşi cumpărase o giruetă**
**Ca să trăiască după cum bate vântul.**
**Îi pândea mişcările şi după ele**
**Îşi potrivea paşii.**
**Deseori o pornea împotriva curentului**
**Şi sensul real devenea potrivnic.**
**De la o vreme, tot ce făcea,**
**Parcă era împotriva naturii.**
**(naturii altora, nu a sa, îndeobşte).**
**Se detaşase, rămânea undeva**
**Cu ochii pironiți pe o țintă,**
**La care ştia că anevoie**
**Ar putea accede pentru că gloatele**
**O îmbrânceau suveran, spre ceva**
**Nedefinit, fără suflu şi formă…**

**67.**

**Cizmele noului veac, cizmele acestea**
**Nu mai erau cazone. În trend era pielea**
**Cea fină, tocul foarte înalt, ascuțit,**
**Accesoriile sofisticate.**
**Când striveau pe cineva**
**Îi pătrundeau în viscere,**
**Lăsau răni adânci,**
**Cu sângele gâlgâind,**
**Cu organele sfâşiate.**
**Ucideau subtil şi eficient**
**Într-un micron de secundă.**
**Cizmele elegante, înalte,**
**Din piele catifelată, terminate**
**În cuie subțiri, amenințătoare,**
**Şi cât se poate de scumpe…**

**68.**

**Cine s-ar încumeta să adune în căuşi**
**Praful de stele de pe toba**
**Aducătorului de veşti în cetate?**
**El meliță din gură ştirile oficiale,**
**Pe cele centrale şi locale.**
**Bate din poartă în poartă**
**Să-i anunțe solemn**
**Naşterea Cuvântului,**
**După ce ani şi ani, pagina de scris**
**Zăcea prăfuită şi nudă.**
**Ce festin întruchipat din mii de petece**
**De piele umană, cusută cu sârmă-nghimpată,**
**Stropită-n sudori acre, sărate şi iuți,**
**În care se întrevăd bobițele rubinii**
**Ale sângelui jertfei!**
**Asta trebuie să anunțe dobarul**
**Ştiințaşul, povestaşul comunal,**
**Cu ordin de la primăria**
**Transformată peste noapte în *mall***

**Pe o mie de leghe,**
**Unde găseşti ochi de om la borcan,**
**Ambalat cu fundițe roşii şi albe?**

**70.**

**În viața Cezarei, câte absențe!**
**Ar fi putut construi cu ele un building,**
**Piatră cu piatră, armături de oțel, mortar,**
**Oglinzi reflectorizante, acoperiş din plăci**
**Şi diagrame solare.**
**Atâtea felurite absențe, goluri, fantoşe,**
**Dansând unduitor pe pereții**
**Iluminați de flăcările şemineului.**
**Hăuri în suflet cu fiecare pierdere,**
**Riduri pe inimă.**
**În viața ei, cei mulți nu mai sunt,**
**Iar cei puțini se răresc, se-ntorc**
**Cu spatele, pleacă spre alte tărâmuri.**
**Câți au rămas?**
**Câți să-i ia sufletu-n palme…**

**72.**

**Cezara se zbate între *„deja”* şi *„nu încă”*.**
**Pe drumul ei fără de cale,**
**O chivără albă**
**Îi trebuie capului,**
**Sprijin ochilor minții,**
**Acoperământ în primejdii.**
**Lipsa untdelemnului sfânt o usucă.**
**Pielea ei este pergament pe care poți scrie**
**Psalmi responsoriali.**
**Unde sunt puterniciile, tăriile, înălțimile,**
**să o apere?**
**Ridicarea mâinilor ei,**

**Jertfă de seară se face, cum zice psalmistul.**
**Adorație smerită.**
**Cărările ei, toate, duc la cruci părăsite.**

**73.**

**Clipele ei?**
**Funigei.**
**Cezara enumără clipele şi se-ncurcă.**
**Nu le mai ține seamă ori îi e teamă.**
**Clipe ude, clipe zălude.**
**Clipe hidoase de înghețat sângele-n oase.**
**De înghețat sângele-n vene, clipe viclene.**
**Câte risipe, să dai şi altora clipe!**
**N-a chivernisit. Pe toți i-a îmbogățit.**
**Şi-a dat averea. Pâinea, sarea şi mierea.**
**A rămas doar cu fierea.**
**Şi-o gură de amintire.**
**Răstignire.**

**74.**

**17 ani de lacrimi şi rugi**
**i-au trebuit Sfintei Monica**
**să-l întoarcă pe fiul ei Augustin la Dumnezeu.**
**17 ani i-au trebuit Cezarei să regăsească,**
**neîntinată, credința dintâi.**
**Conştientă, cu bună ştiință, de data aceasta**
**Şi nu cu orbecăire.**
**Câte rugi şi ale cui, pentru dânsa?**
**Fără a lepăda credința dobândită în timp,**
**s-a reîntors în genunchi**
**la cea pe care nicicând n-o pierduse,**
**ca să intre în ea, cu fruntea plecată,**
**cu ochii deschişi**

**şi mâinile împreunate a rugă.**
**Tatăl nu-l leapădă pe cel ce se întoarce-n smerenie.**
**Nu-l întreabă : pe unde-ai umblat, pe unde-ai**
**Rătăcit? Îi cade pe grumaz şi plânge.**

**75.**

**Cezara, Cezara, Cezara,**
**Aude glas de înger. Şi umbra albă**
**Cu degetul arătător, chemând-o în taină**
**Pe numele naşterii.**
**Îl urmează smerită.**
**Drumul e lung, obositor şi întortocheat,**
**Plin de hăţişuri. Trece pe lângă case-n ruine.**
**Cu tălpile goale, se afundă în glod**
**Şi mlaştini hulpave stâng gata s-o-nghită.**
**Se smulge anevoie şi se urneşte din nou.**
**Mai are mult de parcurs,**
**Până spre luminişul divin,**
**Unde făpturile-n alb, o aşteaptă.**
**De nu se pierde pe drum!**
**De nu s-ar întoarce iarăşi spre lume!**
**Nu poate şti cât mai e de parcurs,**
**Dar merge-nainte.**
**Aproape mecanic îşi adună forţele**
**Şi merge, şi merge, mărşăluind**
**Pe drumul cu unicul sens:**
**Înainte!**

**76.**

**Încă un temei de rămânere,**
**Îşi spune Cezara, privind la spectacolul barococco**
**Al absurdului.**

**Clarobscurul ideii şi explozia de lumină**
**A cuvântului**
**Mixat pe computer şi apoi**
**Scanat pe calc în oglinda tristeții,**
**Mişcă imaginile…**

**77.**

**Ca o pasăre scăpată de săgeata vânătorului**
**Cuvântul zburătăceşte**
**Din creangă în creangă**
**Ca să-şi găsească perechea.**
**Închisoarea gurii şi a inimii e cu zăbrelele sparte.**
**Din trupul păsării, doar câteva pene de aur**
**Căzute în praful amurgului.**
**Cu ele s-ar putea scrijela pe zenit,**
**Cel mai frumos poem de iubire.**

**78.**

**Pornise de mult spre capătul celălalt.**
**Trecuse de jumătatea drumului şi nu se zărea**
**Nici un liman, nici o lumină.**
**Nici de dimineață, nici de—cu-seară.**
**Amurgul înmugurise copacii cu razele lui sângerii,**
**Descompuse.**
**Cealaltă vreme a vieții se apropia cu osârdie.**
**O aştepta la cotitură.**

**Bun de tipar octombrie 2007. Apărut 2007**
**Format 16/61 x 86. Coli tipo 4,75**

---

**Tiparul executat la S.C. GRAFPRINT S.R.L.**
**Str. Nicolae Holban, nr. 10, Galați**
**Tel./Fax: 0236/318440**